Recensie: Low cost paradise ***

Park Groot Schijn Deurne
zondag 4 augustus 2024

foto © Sigrid Spinnox

Recensie:
Chaotische tijden vragen om een chaotische voorstelling. Dat lijkt het circusgezelschap Cirque Pardi! gedacht te hebben toen het Low cost paradise creëerde. Een voorstelling die het tragische, komische, poëtische en absurde van het alledaagse leven onder de aandacht wil brengen. En dat doet men al buiten de tent terwijl het overgrote deel van de toeschouwers nog staat te wachten om binnen te kunnen. Wat blijkt? De traditionele clown werd ontslagen en met haar koffer buiten gekieperd. Zij weet echter dat er meer mensen buiten de tent staan dan binnen. 'Let us in!' scandeert ze waarop het publiek in geen tijd mee begint te roepen. Of dit een sociaal geëngageerde voorstelling is? Reken maar van wel.

Naast uitermate boeiende acts zoals voet-op-voet, hand-op-voet en hand-op-hand acrobatie, zien we ook een act aan de vaste en slingerende trapeze, iemand met rolschaatsen op het cirkelvormige podium rijden, een acrobaat helemaal in de nok kruipen terwijl een vangnet boven de scène gespannen wordt, wordt er op een fiets gejongleerd, maar ook rondgereden met de ene voet op het stuur en het ander op het zadel, staat die ook een tijdje aan de wielen met de voeten en draait die met de hand aan de pedalen, zien we iemand van de cast met een hand de lucht ingetrokken worden aan een touw terwijl die aan een snel tempo rondtolt, vliegt iemand Tarzangewijs richting een wipplank waardoor zijn gitaar de lucht in vliegt, wordt er ook gejongleerd met drie akoestische gitaren én aan koorddansen gedaan, maar dan wel een schuin hellend exemplaar en niet de gekende horizontaal gestrekte koord.
Wat Low cost paradise zo anders maakt, is de theatraliteit, ja zelfs ook de filmische kaart (bellen blazen, mist, rook en veel wind, confetti die neerdwarrelt op een paraplu …) die de voorstelling trekt terwijl ze thematisch onze maatschappij een spiegel voorhoudt. Zo zijn er twee laatkomers, die alle aandacht naar zich toe trekken, een pakje chips opentrekken met wat lawaai en de Dutch disease tonen. Kortom: de zaak vollullen met hun commentaar en zelf de show stelen wanneer er eentje eens aan iedereen duidelijk wil maken wat haar definitie van rock 'n roll is. Aanstelster die ze is.
Die zelfkritiek en humor over het publiek maar ook het (artiesten)leven zit al helemaal vooraan de voorstelling trouwens wanneer het publiek de gebruikelijke instructies krijgt. Dat roken verboden is onder andere, want het is slecht voor de gezondheid. Net op dat moment steekt een actrice een nepsigaret in haar mond en begint eraan te lurken.
El Paso, een attractie in Bobbejaanland waar je punten verzamelt door op van alles te schieten, daar moeten we ook tijdens een scène even aan denken. Hier vliegt er in een decor een pruik weg van een artiest

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

wanneer er een speelgoedpistool op gericht wordt, schuiven schilderijtjes van de muur of gaat er net eentje een eigen leven leiden, en knakt er een bloem net als de vrouw. We zien het als een scherpe vorm van kritiek op huiselijk geweld.
Ook in datzelfde decor zien we een koppel met berenmutsen aan kou lijden. Ze hebben een kaars maar door de kou bibbert diegene die de lucifer bij de kaars moet brengen zo hard, dat de kaars uiteindelijk niet aangaat. Lukt het hen uiteindelijk toch nog om op de traditionele manier zoals de holbewoners rook te maken?
Een van de sterkste scènes vinden we die waarin we een vrouw zien worstelen met de ratrace van alledag om haar privéleven met haar carrière te combineren waardoor ze na een tijd haar baby vastpakt, en zich vergist, denkend dat het haar telefoon is. Verder zien we haar o.a. parfum in haar mond spuiten.
Op zijn zachtst gezegd is Low cost paradise anders dan vele circusvoorstellingen. Het neemt niet weg dat het narratief scherper gezet mocht net als de spanningsboog. En met het vele Engels dat erin gesproken wordt, vinden we deze show toch eerder een behoorlijke uitdaging voor de allerjongsten om er hun aandacht bij te kunnen houden. Naast ons zat een mama constant te vertalen wat er gezegd werd tegen haar dochtertje. Al kiest Cirque Pardi! weliswaar er ook voor om de belangrijkste vraag die deze voorstelling zich stelt, naast o.a. het ecologische thema die het even aanhaalt, speciaal voor de kinderen even te herhalen: 'When will we ever live together in peace?' Niet veel later klinkt het: 'Show me the way' … 'to the next whisky bar'. Er zullen dan ook altijd mensen zijn die wanneer er zich problemen stellen, die negeren, onder de mat vegen, wegdrinken. Met wat geluk doet de volgende generatie het straks beter.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.